

РЕШЕНИЕ

№ 1709

гр. София, 17.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Бранимира Митушева

Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11511** по описа за **2020** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от министъра на земеделието, храните и горите, представляван от юк Й. срещу решение от 07.10.2020 г. на софийски районен съд, НО, 106-ти състав, постановено по НАХД № 10310/2020 г., с което е отменено НП № 44/26.02.2020 г., издадено от министъра на земеделието, храните и горите, с което на Г. Х. Н., на основание чл. 41, ал.1, т.2 Закона за опазване на земеделските земи /ЗОЗЗ/, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 900 лв. за нарушение на чл. 2, ал.1 ЗОЗЗ, вр. чл. 3, ал.2, изр. първо от ППЗОЗЗ.

Касаторът изразява несъгласие с изводите на районния съд, като излага мотиви за неправилност и незаконосъобразност. Твърди се, че НП е издадено от компетентен орган в изпълнение на материалния закон и при спазване на процесуалните правила. Както АУАН, така и НП съдържат необходимите реквизити, посочени в ЗАНН, като са спазени предвидената форма и срокове за издаването им. Основанието за отмяна на НП е, че липсват убедителни данни за авторството на твърдяното нарушение. Счита този извод на СРС за неправилен, тъй като от събраните по делото доказателства се установява, че Н. е наследник на Н. Н., тъй като е бил нейн съпруг, а съгласно НА за покупко-продажба на недвиим имот, именно Н. е собственик на имота, за който е установено нарушението. Изпълнителното деяние на нарушението е самото

използване на земеделска земя за неземеделски нужди, без необходимата промяна на предназначението. В представените по делото доказателства е записано, че именно Н. е строител-предприемач на сградата. Обстоятелството, че сградата е изградена съобразно строителни книжа и разрешение за строеж, не означава, че липсва нарушение, тъй като в случая нарушението е неизпълнение на изискванията на ЗОЗЗ, а не на ЗУТ. Моли се отмяна на обжалваното решение и потвърждаване на НП. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание се представлява от юк Й., която поддържа жалбата и моли за отмяна на решението.

Ответникът, Г. Х. Н. не взема становище по жалбата.

В съдебно заседание се явява лично и оспорва жалбата, като моли за нейното отхвърляне. Посочва, че няма никакво отношение към къщата и същата не е негова, той е наследник на имота от няколко месеца преди съставяне на НП.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, като моли за нейното отхвърляне.

Административна съд С.-град, четвърти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите от СРС писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

След извършване на проверка, служители в МЗГХ установили, че в ПИ с идентификатор 32216.2292.2745 по КККР на [населено място], представляваща земеделска земя, VI категория, е изградена жилищна сграда и постройка на допълващо застрояване, собственост на С. Г. Х., М. Г. Х. и Н. Лакова Н., без да е променено предназначението на земята, съгласно изискванията на ЗОЗЗ.

При проверката е представена скица на ПИ № 15-513899/18.10.2017 г., издадена от СГКК-С. относно имот с идентификатор 32216.2292.2745 по КККР на [населено място], район Б., от която се установява, че имота е земеделска земя, с начин на трайно ползване за друг вид застрояване.

С НА за покупко-продажба на недвижим имот № 027, том I, рег № 1790 от 20.01.2005 г., С. Г. Х. и М. Г. Х. са закупили обработваема земя с площ от 2 849 кв.м., находяща се в [населено място], съставляващ имот с № 007025, парцел 25.

С НА за покупко-продажба на недвижим имот № 18, том I, рег № 1317 от 19.07.2016 г., С. Г. Х. и М. Г. Х. са продали S идеална част от ПИ с идентификатор 32216.2292.2745 по КККР на [населено място] на Н. Лакова Н. и Методи И. С., като сградата, построена в имота е изключена от предмета на НА.

С НА за покупко-продажба на недвижим имот № 28, том I, рег № 1396 от 04.10.2019 г., Методи И. С. и съпругата му са продали своята j идеална част върху имота на С. Г. Х., като и тук сградата, построена в имота, изрично е изключена от предмета на НА.

Видно от удостоверение за наследници рег. № РБН19ГР94-3390/30.10.2019 г., Н. Лакова Н. е починала на 01.10.2019 г. и е оставила наследници С. Г. Х., М. Г. Х. - дъщери и Г. Х. Н. – съпруг.

Видно от представените по административната преписка документи, за изграждането на еднофамилна жилищна сграда с гаражи, в процесния имот, са издадени виза за проектиране, разрешение за строеж № 198/18.08.2005 г. и Констативен акт за установяване годността за приемане на сторежа от 15.11.2005 г. В КА е отразено, че строежа е изпълнен съобразно издадените строителни книжа, поради което строежа е

приет. Визата е издадена на основание чл. 50, ал.2 ЗУТ. Документите за разрешаване на строежа са издадени на С. Г. Х. и М. Г. Х.. В КА като възложители са посочени същите две лица.

Съгласно удостоверение от Дирекция софийски кадастър, за процесния имот е определен пл. № 174.

Също така от придобитите документи се установява, че за имот с идентификатор 32216.2292.2745 по КККР на [населено място], м. Изгрев-изток, район Б. е одобрен ПУП-ПЗ.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, главен експерт в ОД земеделие С. град, е съставл АУАН №1/16.01.2020 г., в който е констатирано, че Г. Х. Н. е извършил нарушение на чл. 2, ал.1 ЗОЗЗ и чл. 3, ал.2, изр. Първо ППЗОЗЗ, тъй като към 16.01.2020 г. използва земеделска земя за неземеделски нужди, без разрешение за промяна на предназначението на имота, като е построен обект жилищна сграда и постройка на допълващото застрояване в ПИ с идентификатор 32216.2292.2745 по КККР на [населено място], върху 2.628 дка земеделска земя от VI категория, неполивна.

АУАН е съставен в отсъствието на Н., като не са представени доказателства за призоваването му да се яви за съставяне на АУАН. АУАН му е връчен на 27.01.2020 г. Г. Х. Н. е подал възражение срещу АУАН, което е посочено в АУАН, но възражението не касае издадените спрямо него АУАН, а друг, както и допълнение към възражението.

Въз основа на АУАН №1/16.01.2020 г., министърът на земеделието, храните и горите е издал НП № 44/26.02.2020 г., с което на основание чл. 41, ал.1, т.2 ЗОЗЗ, на Г. Х. Н. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 900 лв. за нарушение на чл. 2, ал.1 ЗОЗЗ, вр. чл. 3, ал.2, изр. първо от ППЗОЗЗ. Относно размера на наложената глоба, липсват мотиви.

Липсват доказателства за връчване на НП на Н..

Пред СРС са събрани и гласни доказателства, като е разпитан актосъставителя.

Съобразявайки така описаната фактическа обстановка, СРС е постановил решение от 07.10.2020 г., НО, 106-ти състав, постановено по НАХД № 10310/2020 г., с което е отменено № 44 от 26.02.2020 г., издадено от министъра на земеделието, храните и горите, с което на основание чл. 41, ал.1, т.2 ЗОЗЗ, на Г. Х. Н. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 900 лв. за нарушение на чл. 2, ал.1 ЗОЗЗ, вр. чл. 3, ал.2, изр. първо от ППЗОЗЗ. За да отмени оспореното НП, СРС е приел, че не са събрани доказателства за това, че именно Н. използва земеделската земя за неземеделски нужди.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е решение от 07.10.2020 г., на СРС, НО, 106-ти състав, постановено по НАХД № 10310/2020 г., с което е отменено № 44 от 26.02.2020 г., издадено от министъра на земеделието, храните и горите, с което на основание чл. 41, ал.1, т.2 ЗОЗЗ, на Г. Х. Н. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 900 лв. за нарушение на чл. 2, ал.1 ЗОЗЗ, вр. чл. 3, ал.2, изр. първо от ППЗОЗЗ.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо

на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените принципи. По повод приетата за установена по делото фактическа обстановка, настоящият съд счита, че СРС е събрал необходимите и относими доказателства, в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които се споделят от настоящия касационен състав.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо и постановено при правилно приложение на материалния закон. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от Г. Х. Н. допустима жалба.

Контролът за правилност на съдебния акт, дължим от настоящата съдебна инстанция, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които се следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

АУАН и НП са издадени от компетентен орган, АУАН от главен експерт в ОД земеделие С. град, надлежно упълномощени, съгласно представените доказателства, в предвидената от закона писмена форма, а НП от министъра на земеделието, храните и горите. При издаването им е спазен процесуалния ред за това, като е налице редовна процедура по връчването и на двата акта. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от ЗАНН /ТП № 1/27.02.2015 г. по т.д. № 1/2014г. на ВКС и ВАС/.

АУАН и процесното НП съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание - чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. АУАН и НП съдържат описание на нарушението и датата на извършването му, установен е нарушителя, по съответния за това ред, посочен издателя на акта, а обстоятелствата при извършването му са конкретизирани в пълнота. Предвид на това и АУАН и издаденото въз основа на влезлия в сила акт, НП, са издадени при спазване на процесуалните правила. В АУАН са описани основните и съществени обстоятелства, свързани с нарушението, като се съдържат всички индивидуализиращи нарушителя и нарушението данни.

За да отмени НП, СРС е приел, че не са събрани доказателства за това, че именно Н. използва земеделската земя за неземеделски нужди. Настоящият касационен състав споделя изложеното в решението на СРС, поради което счита, че решението е правилно и законосъобразно. Това е така, тъй като от събраните по делото

доказателства се установява, че Г. Х. Н. е собственик на част от земеделска земя с идентификатор 32216.2292.2745 по КККР на [населено място] по наследство от съпругата си надка Н., но както тя, така и той като наследник, не е собственик на построената в имота сграда, с която в същност се извършва нарушението ползване на земеделска земя за неземеделски нужди. Това се установява от представените по делото документи за собственост. Първоначално С. Г. Х. и М. Г. Х. придобиват собствеността върху ПИ, като и построяват в него сграда, за което са издадени съответните строителни книжа и одобрени проекти. В последствие продават на тяхната майка Н. Н. и на трето лице, S идеална част от ПИ, като изрично изключват от договора за покупко-продажба построената в имота сграда. Третото лице, при нова продажба на неговата вече j част от ПИ, също изключва построената в имота сграда от сделката, тъй като и няма собственически права върху нея. След смъртта си, Н. оставя в наследство единствено своята j идеална част от имота, без сградата, тъй като и тя не е била нейн собственик. Т.е., Г. Х. Н. не е наследил никаква част от сградата, с която в същност се извършва нарушението. Ползването на земеделска земя за неземеделски нужди, в конкретния случай, се осъществява чрез построяването и използването на жилищна сграда в земеделската земя. Доколкото Н. няма никакво отношение към сградата, нито към изграждането ѝ, нито към ползването ѝ, доколкото не е нейн собственик, то и не може да се приеме, че е извършил нарушение на разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗОЗЗ. Когато един имот има няколко собственика, и ако един от собствениците предприеме действия, с които нарушава закона, в случая ЗОЗЗ, то това действие не може да бъде вменено във вина на всички останали съсобственици, тъй като административната отговорност е лична и нарушението е извършено виновно. Т.е., при всички положения е необходимо субективно отношение към извършване на нарушение, а доколкото Н. не е собственик на сградата, то няма как да му бъде ангажирана личната и виновна отговорност за извършване на нарушението.

Освен изложеното, настоящият касационен състав намира и друго основание за отмяна на оспореното НП. В разпоредбата на чл. 41, ал.1, т.2 ЗОЗЗ е разписано, че се наказва се с глоба от 500 до 5000 лв. физическо лице, което използва земеделска земя за неземеделски нужди без разрешение за промяна на предназначението ѝ. Т.е., размера на глобата е с фиксиран диапазон от 500 до 5000 лв., което налага при определяне на размер различен от минималния, наказващия орган да изложи мотиви защо именно е определил съответния размер на глобата. В конкретния случай, Н. е наказан с глоба от 900 лв., но как точно е определен този размер, не става ясно. Не са изложени никакви мотиви относно размера на глобата, не е посочено какво е мотивирало органа да наложи глоба от 900,00 лв. Посоченият размер е произволно определен от министъра на земеделието, храните и горите. При определяне на конкретен размер на наказанието, се взема предвид характера на нарушението, личността на нарушителя, наличието на други подобни нарушения, степента на участие в извършването на нарушението, т.е., всички отегчаващи и смекчаващи вината обстоятелства. В случая такава мотивировка липсва в НП, което е самостоятелно основание за неговата отмяна, тъй като съдът не може да измени НП като наложи по-нисък размер на глобата.

Не на последно място, настоящият касационен състав намира, че при съставяне на НП е допуснато съществено процесуално нарушение, водещо до отмяната му. По делото установено, че АУАН е съставен в отсъствие на нарушителя, но не са представени доказателства същия да е поканен да се яви за съставяне на акта. Съгласно чл. 40, ал. 1

от ЗАНН актът за установяване на административното нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. Изключение от това правило се допуска само в хипотезата на, ал. 2, когато нарушителят е известен, но не може да се намери или след покана не се яви за съставяне на акта, актът се съставя и в негово отсъствие. Това означава, че актосъставителят, след като констатира наличието на данни за извършено административно нарушение, е длъжен да покани нарушителя за съставяне на акта. Само при наличието на надлежно връчена такава покана, ако нарушителят не се яви в определения ден и час, съставянето на акта в негово отсъствие ще попадне в хипотезата на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН. Императивността на изискването за лично предявяване на АУАН на нарушителя намира израз в разпоредбите на чл. 43, ал. 6 от ЗАНН и спиране на производството, ако нарушителят след щателно издирване не може да бъде намерен. От приобщения пред въззивната инстанция доказателствен материал се установява, че до Н. не е изпратена покана по чл. 40, ал. 1 от ЗАНН. Липсват и доказателства, че същия е уведомен, че на 16.01.2020 г. ще бъде съставен АУАН. Съставянето на акта в отсъствие на нарушителя се явява съществено процесуално нарушение, изначално опорочаващо цялото административно наказателно производство, доколкото по този начин се нарушава правото на защита на наказаното лице. Изискването актът да бъде съставен в присъствието на нарушителя има за цел процедурата по съставяне на акта с участието на посочените в чл. 40, ал. 1 от ЗАНН лица, както при неговото съставяне, така и при подписването му, с което се обезпечава правото на защита на нарушителя. Последният винаги следва непосредствено да възприема действията на актосъставителя и посочените свидетели, включително дали същите действително са присъствали при съставянето на акта, както и да провери верността на посочените в акта обстоятелства. Освен това, нарушителят е лишен от правото да направи възражения още при съставяне на акта и да организира защитата си още при образуването на административно наказателното производство. Допуснатото нарушение не може да бъде saniрано с последващо връчване на АУАН на нарушителя. Съставянето на АУАН в отсъствието на нарушителя, при положение, че същият не е бил надлежно поканен да се яви за съставянето му, представлява съществено нарушение на процесуалните правила, опорочило цялото административнонаказателно производство и довело до процесуална незаконосъобразност на издаденото въз основа на АУАН наказателно постановление, което обосновава отмяна на последното.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение следва да бъде оставено в сила. Не са налице и основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл. 218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

С оглед изхода на делото, на касатора не се дължат разноски.

Ответникът не е направил искане за присъждане на разноски, поради което такива не му се дължат.

По изложените съображения, Административен съд София-град, IV-ти касационен състав, на основание чл.221 ал.2 АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 07.10.2020 г., на Софийски районен съд, НО, 106-ти състав, постановено по НАХД № 10310/2020 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.